

Arrest

nr. 202 639 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 december 2015 en dient op 14 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 27 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 4 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mazar-i-Sharif (provincie Balkh). Hier woonde u met uw moeder en uw twee zussen. Uw vader stierf een natuurlijke dood toen u jong was.

U was actief in een kickboksclub in Mazar-i-Sharif. Aan het einde van het jaar 1387 (=2008/2009), u was toen zestien à zeventien jaar oud, sloeg u uw tegenstander tijdens een bokswedstrijd zodanig hard dat hij het bewustzijn verloor en naar het ziekenhuis diende te worden overgebracht.

Dezelfde dag kwam een vriend van u naar uw thuis om u mee te delen dat uw tegenstander, genaamd R(...), deels verlamd geraakte als gevolg van uw slagen. Deze vriend wist u ook te vertellen dat R(...) een oom had die actief was als commandant en dat deze op zoek was naar u. U besloot het huis te verlaten één à twee dagen na de wedstrijd en trok in bij uw vriend. Toen u daar verbleef kwam deze commandant naar uw huis. Tegen uw moeder zei hij dat hij u zocht en dat hij heel de familie zou vermoorden als hij u niet zou vinden. Na drie à vier dagen bij uw vriend te hebben verbleven, besloot u het land te verlaten. Met behulp van een smokkelaar verliet u tijdens de eerste maand van het jaar 1388 (=maart/april 2009) Afghanistan en vluchtte naar Teheran, Iran.

Na uw vertrek kwam deze commandant u wekelijks thuis zoeken en bedreigde uw familie. Uw moeder en uw zus besloten, drie à vier maanden na uw vertrek, ook Afghanistan te verlaten en u te vervoegen in Iran.

In Teheran woonde u illegaal tot aan uw vertrek uit het land. Op een dag werd u gearresteerd en aangehouden door de politie. Uw werkgever betaalde uw borg maar maakte duidelijk dat dit éénmalig was. Uit vrees om bij een volgende arrestatie terug te worden gestuurd naar Afghanistan, besloot u Iran te verlaten. U reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland om op 12 december 2015 in België aan te komen. U vroeg twee dagen later asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest vermoord te worden door de familie van R(...). Bovendien kent u niemand meer in Afghanistan, waardoor u niemand meer heeft om op terug te vallen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u eenentwintig foto's en twee certificaten neer. Eerder legde u bij de DVZ al een taskara neer die volgens uw huidige verklaringen vals is.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de leeftijd die u bij aankomst in België opgaf. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 9 februari 2016, stelde al dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, bleek na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. U vangt uw gehoor bij het CGVS aan met de verklaring dat u zich inderdaad onterecht voordeed als minderjarige (CGVS, p.2). De smokkelaar zou u dit hebben aangeraden en u hebben voorzien van een niet-authentieke taskara (CGVS, p.2 & 3). U verklaart gelogen te hebben over uw leeftijd zodat u niet naar Afghanistan zou worden teruggestuurd (CGVS, p.2). Verder verklaart u te hebben gelogen over de locatie van uw familieleden. Zo zouden uw moeder en uw twee zussen zich niet in Mazar-i-Sharif bevinden, zoals u tijdens uw gehoor bij de DVZ verklaarde, maar in Iran (CGVS, p.2). De duur van uw verblijf in Iran wijzigt u eveneens, van twee naar zeven jaar (CGVS, p.2). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en initieel misleidende en bedrieglijke verklaringen aflegde, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u geen afdoende verklaring biedt voor de vaststelling dat u uw verklaringen in verband met de duur van uw verblijf in Iran wijzigt van twee naar

zeven jaar. Dat u schrik zou hebben gehad om dan naar Iran teruggestuurd te worden, zoals u telkens weer verklaart (CGVS, p.2, 10), biedt hiervoor geen verklaring.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Vooreerst wijst het CGVS op het feit dat u de vervolgingsfeiten tijdens het gehoor voor het CGVS plots heel anders in de tijd situeert. Dat u uw verhuis naar Iran, naar eigen zeggen omwille van uw vrees voor een commandant, plots vijf jaar eerder in de tijd situeert, is nogal opportunistisch en ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid verder.

Voorts verklaart u Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van de oom van de tegenstander die u tijdens een bokswedstrijd zodanig hard sloeg dat hij deels verlamd geraakte (CGVS, p.4-7). Deze oom wil u vermoorden en kwam vaak naar uw thuis om u te zoeken, zo verklaart u (CGVS, p.6). Men kan evenwel verwachten dat u dan meer kennis aan de dag legt over de man waarvoor u verklaart het land te zijn ontvlucht. Zo zou deze oom volgens een vriend van u commandant zijn in een politiedistrict van Mazar-i-Sharif, maar u weet evenwel niet eens te vertellen in welk gebied of district hij dan wel commandant zou zijn (CGVS, p.12). Wie zijn overste zou zijn weet u evenmin (CGVS, p.12). Gevraagd of hij altijd commandant is geweest en of hij misschien eerdere moorden op zijn kerfstof heeft staan, moet u evenzeer het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Op de vraag hoeveel lifwachten hij heeft, geeft u het vage antwoord dat commandanten er over het algemeen drie à vier hebben (CGVS, p.12). Dat u dergelijk essentiële informatie niet weet omtrent de man die u zou willen vermoorden, doet de wenkbrauwen fronsen.

Verbazingwekkend genoeg weet u evenmin te vertellen of deze commandant alleen naar uw huis zou zijn gekomen of dat andere mensen met hem meekwamen (CGVS, p.9). Als verklaring geeft u het antwoord dat uw leven in gevaar was en dat u deze vragen aldus niet kon stellen (CGVS, p.9). Dit is opmerkelijk, gezien u volgens uw verklaringen reeds in Iran was toen hij nog drie à vier maanden lang op wekelijkse basis naar uw huis zou zijn gekomen (CGVS, p.5, 8 & 9). Men kan dus wel verwachten dat u op de hoogte bent van dergelijk niet onbelangrijk aspect van deze beweerde bezoeken.

Nog andere verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo bent u ook erg onduidelijk over R(...), de persoon die door u het ziekenhuis zou zijn ingeslagen. Diens volledige naam kent u niet, noch kan u zeggen of hij voordien al wedstrijden gewonnen had (CGVS, p.10). U verklaart dat R(...) in een coma geraakte maar weet niet hoelang hij in comateuze toestand verkeerde (CGVS, p.10). Nog opmerkelijker is dat u niet weet te preciseren welke letsels hij aan dit gevecht zou hebben overgehouden. U zegt dat hij verlamd is, maar weet niet welk deel van zijn lichaam verlamd geraakte. Nochtans zou een vriend van u R(...) hebben opgezocht (CGVS, p.11). Ook als het CGVS u de vraag stelt hoe het nu met de persoon in kwestie gaat, kan u daar geen antwoord op geven (CGVS, p.11). Het is niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte zou zijn van de problemen en situatie van deze persoon.

Het CGVS wijst ten slotte op een belangrijke wijziging in uw verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat R(...) psychische letsels overhield aan het gevecht (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U ging verder door het voorbeeld te geven dat hij zomaar begint te lachen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u dat u hiermee bedoelde dat R(...) lachte tijdens de wedstrijd, aldus vooraleer u hem bewusteloos sloeg (CGVS, p. 11). Dit lijkt echter een onwaarschijnlijke verklaring, gezien u dit voorbeeld tijdens uw gehoor bij de DVZ voorafging door te verklaren dat hij psychische letsels overhield aan uw slagen. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat betreft het risico voor vervolging omwille van uw behoren tot de Qizilibash, zoals uw advocaat aanhaalt (CGVS, p.17), dient te worden opgemerkt dat hij louter naar uw etniciteit verwijst zonder uw nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Het louter behoren tot een bepaalde minderheidsgroep is geen bewijs van uw nood aan bescherming. Bovendien blijkt uit uw relaas niet dat u ooit omwille van uw etniciteit zou zijn vervolgd en brengt u dit asielmotief zelf op geen enkel moment ter sprake.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Verder verklaart u niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u er geen huis noch familie heeft (CGVS, p.13). Dat u er geen familieleden zou hebben, kan geen hindernis betekenen voor een volwassen man om terug te keren naar zijn land van herkomst. U verklaart bovendien zelf dat u, omwille van een ruzie, uw moeder en uw zussen verliet en vervolgens nog vijf à zes jaar op eigen houtje in Iran wist te overleven (CGVS, p.7, 15 & 16). Daarenboven zou u in Mazar-i-Sharif een vriend hebben om op terug te vallen. Deze zou reeds bereid zijn geweest om uw reis en die van uw familieleden te bekostigen (CGVS, p. 8 & 14). Het louter afwezig zijn uit Afghanistan kan evenmin leiden tot het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals uw advocaat bepleit (CGVS, p.17 & 18). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u het merendeel van uw leven in Afghanistan hebt gewoond en het land nog geen tien jaar geleden hebt verlaten (CGVS, p. 4). Er is aldus geen enkele reden om aan te nemen dat u vervreemd zou zijn van de Afghaanse maatschappij en van de aldaar heersende normen en waarden. Bijgevolg is er geen enkele reden om aan te nemen dat u niet zou kunnen overleven in Afghanistan en komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara is volgens u een vals document. U legt aldus geen geloofwaardig identiteitsdocument neer. De foto's lijken aan te tonen dat u een tijdlang in Iran woonde, een element dat in deze beslissing niet betwist wordt. De overige foto's en de certificaten tonen dan weer aan dat u ooit kickbokste, een element dat evenmin in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* het gelijkheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling.

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 12 december 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

We lis waar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vrees vervolgd te worden door de Taliban.

Verzoeker meent dat hij bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst vervolgd zal worden door de familieleden van Ramazan. De Ramazan is verlamd geraakt na een wedstrijd door het toedoen van verzoeker.

Dat dit middel is gegrond."

En

"Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet minderjarig is zoals hij in het begin beweerde.

Verzoeker meent dat hij moet gestraft worden omdat hij misleid was door een mensensmokkelaar.

Verweerster is goed op de hoogte van dit probleem en ze neemt ene asielzoeker wel en de andere niet kwalijk voor dit feit.

Verzoeker heeft zelf het initiatief genomen om de waarheid te vertellen. Verweerster stelt zelf in het begin van elk gehoor dat een asielzoeker de waarheid moet spreken en dat hij niet moet luisteren naar de verhalen die hij onderweg gehoord heeft.

Wanneer men deze instructie volgt dat wordt ze gestraft door verweerster. Verzoeker meent dat hij 2 keer slachtoffer is geworden van een onjuiste informatie.

Ene keer door een mensensmokkelaar die geen kas gegeten heeft van de menselijkheid. Andere keer door verweerster - de beschermer van de rechten van de mensen.

Dit is niets anders dan een schending van gelijkheidsbeginself.

Verweerster kan niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat verzoeker zijn verklaringen ;wijzigt omwille van opportunistische redenen.

Verzoeker spreekt de waarheid en hij begrijpt niet waarom dit al opportunistisch bestempeld wordt.

Verweerster geeft zelf toe dat ze gelooft dat verzoeker heel land in Iran woonde.

De raadsman van verzoeker heeft deze vraag op het einde van gehoor aan PO gesteld en PO bevestigde dat hij geen twijfel heeft over lang verblijf van verzoeker in Iran.

Waarom ze nu dit al opportunistisch stempelt is een vraagteken.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet veel kon vertellen over de oom van zijn tegenstander.

Verzoeker heeft deze persoon nooit persoonlijk gezien. Verzoeker is na dit incident onmiddellijk Afghanistan verlaten.

Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte van hem verwacht dat hij meer over deze persoon moet vertellen.

Verzoeker kreeg alle informatie onrechtstreeks via een vriend.

Verzoeker weet dat hij een commandant was in een PD in Mazare sharif en dat hij meer dan 3 lijfwachten heeft.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij eerlijk antwoordde dat hij niet weet of deze commandant al dan niet alleen naar zijn woning kwam.

Verzoeker kon zomaar iets verzinnen en zeggen dat hij altijd met x aantal personen langskwam. Verzoeker deed dit niet en verweerster straft hem.

Verweerster neemt nogmaals verzoeker kwalijk omdat hij niet wist welke letsel R. [...] opgelopen heeft.

Verzoeker heeft nooit toegang heeft tot het medische dossier van Ramadan. Verzoeker is onmiddellijk Afghanistan verlaten.

Verzoeker wist dat deze persoon psychische letsel opgelopen heeft. Verzoeker is geen arts om de graad van ernst te bepalen en zich daarover te informeren.

Verzoeker behoort tot etnische minderheden en verweerster stelt dat verzoeker niet in concreto aangetoond heeft dat hij hierdoor het risico loopt om vervolgd te worden.

Verweerster heeft nagelaten om verzoeker door te vragen omtrent dit probleem. Het vreemdste argument van verweerster is het volgende:

10 jaar verblijf in buiteland komt niet neer op een vervreemding.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat hij verzoeker geen familieleden meer in Afghanistan heeft en dat hij tot etnische en religieuze minderheid behoort.

Verzoeker weet zelf niet wat de naam van zijn provincie is. Zie vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ waarin deze vraag 2 keer aan hem gesteld was en hij wist niet dat zijn provincie Balkh heet.

Hoe meer nog kan een persoon vervreemd zijn?

Verweerster maakt zich schuldig aan de schending van gelijkheidsbeginsel, door in andere dossiers van verzoekers raadsman 10 verblijf in buitenland wel als vervreemding te beschouwen en in dit dossier niet.

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom het leven van verzoeker niet in gevaar is in Afghanistan omwille van fysieke EN mentale schade hij toegebracht heeft aan zijn tegenstander.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

En

"Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de sliding scale .

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verweerster meent dat hij een professionele sportbeoefenaar is en dat mensen met een dergelijk profiel altijd het risico lopen om vervolgd te worden.

Verzoeker meent dat het rapport van UK Home Office met de titel "treatment van returnees" van toepassing is in zijn situatie.

Door verzoeker terug naar een land sturen waar hij zich moeilijk kan aanpassen, waar hij gemarginaliseerd wordt omdat hij anders is, schendt België artikel 3 EVRM.

Treatment of returnees

"34.17 In an article dated 3 May 2012, IRIN reported: = While refugees may return to Afghanistan with new skills learned abroad, they return to environments where those skills cannot be used, and a recent UNHCR survey found that 60 percent of returnees lived in worse conditions than their local counterparts. 127m1

Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries=cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan=s indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization."

Te raadplegen op: http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba201_3-02-15-afq.pdf

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar de veiligheidssituatie in Mazare Sharif en hij meent dat het voor hem niet veilig is om terug te keren:

26.10.2016 - Schweizerische Flüchtlingshilfe Afghanistan

[...]

https://www.ecoi.net/file_upload/1788_1478616101_sec.pdf.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staaft met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart in Afghanistan actief te zijn geweest in een kickboksclub in Mazar-i-Sharif. Zij verklaart dat zij op zestien- of zeventienjarige leeftijd haar tegenstander R. tijdens een bokswedstrijd zodanig hard sloeg dat die het bewustzijn verloor en naar het ziekenhuis moest worden afgevoerd. Dezelfde dag zou een vriend van de verzoekende partij haar bij haar thuis hebben opgezocht om mee te delen dat R. als gevolg van haar slagen deels verlamd was geraakt. Deze vriend zou haar toen ook hebben verteld dat de oom van R., een commandant, naar de verzoekende partij op zoek was. De verzoekende partij zou één à twee dagen na de wedstrijd naar het huis van haar vriend zijn verhuisd. Toen zij daar verbleef zou de commandant of mensen uit zijn entourage de verzoekende partij thuis komen zoeken zijn en tegen haar moeder hebben gezegd dat hij al haar familieleden zou vermoorden indien zij de verzoekende partij niet zou overleveren. Na drie à vier dagen bij haar vriend te hebben verbleven zou de verzoekende partij besloten hebben Afghanistan te verlaten. Zij zou toen gevlucht zijn naar Teheran. Zij verklaart dat de familie van R. haar na haar vertrek wekelijks bij haar thuis kwam zoeken en haar familie bedreigde. Zo'n drie à vier maanden na haar vertrek zouden ook de moeder en twee zussen van de verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten en haar in Teheran hebben vervoegd. De verzoekende partij verklaart uiteindelijk zeven jaar illegaal in Iran te hebben verbleven alvorens naar België te komen uit schrik om in Iran te worden gearresteerd en teruggestuurd te worden naar Afghanistan.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielaas op basis van de hiernavolgende redenen.

De verzoekende partij verklaart dat zij Afghanistan verliet uit vrees voor de oom van de persoon die zij tijdens een kickbokswedstrijd fysieke en mentale letsels zou hebben toegebracht. Deze oom zou haar en haar familie met de dood hebben bedreigd (stuk 8, gehoorverslag, p. 6, 7). Gelet op het feit dat de verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor voormelde commandant, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij het een en ander weet te vertellen over haar belager. Tijdens haar gehoor gevraagd wat zij wist over de commandant, gaf de verzoekende partij echter aan geen specifieke informatie over hem te hebben en enkel te hebben gehoord dat hij commandant is van een politiedistrict in Mazar-i-Sharif. In welk gebied hij bevoegd was, kon de verzoekende partij niet aangeven. Of hij een overste had en wie dit desgevallend was kon zij evenmin vertellen. Op de vragen of hij altijd commandant is geweest en of hij ooit iemand vermoordde moest de verzoekende partij eveneens het antwoord schuldig blijven. Op de vraag hoeveel lijfwachten de commandant had, gaf de verzoekende partij het vage antwoord dat commandanten over het algemeen

drie à vier lijfwachten hebben. Dat de verzoekende partij niet beschikt over dergelijke essentiële informatie met betrekking tot de persoon die haar en haar familie met de dood bedreigde en door wiens toedoen zij haar land van herkomst zou zijn ontvlucht, acht de Raad niet aannemelijk. Het is verder niet aannemelijk dat de verzoekende partij niet kan aangeven of de commandant alleen, dan wel samen met lijfwachten, naar haar huis kwam, te meer daar deze bezoeken zich na haar vertrek wekelijks zouden hebben voorgedaan over een periode van drie à vier maanden (stuk 8, gehoorverslag, p. 9, 10, 11).

Het verweer dat de verzoekende partij Afghanistan onmiddellijk heeft verlaten en alle informatie over haar belager onrechtstreeks via een vriend vernam kan haar onwetendheid desbetreffend niet verklaren of verschonen. Er kan immers worden verwacht dat de verzoekende partij de nodige inspanningen zou hebben geleverd om zich te informeren over haar belager. Zij blijkt daartoe over een belangrijke bron te hebben beschikt, met name een vriend die in Mazar-i-Sharif woont en met wie zij minstens tot op het ogenblik van haar vertrek uit Iran in contact zou hebben gestaan. Het is deze vriend die de verzoekende partij op de hoogte bracht van de toestand van R. na de bokswedstrijd en van het feit dat diens oom naar haar op zoek was en die haar ook tijdens haar verblijf in Iran op de hoogte zou hebben gehouden van de dreiging die uitging van de commandant. Het was ook via deze vriend dat de verzoekende partij geïnformeerd werd over de bezoeken van de commandant aan haar familie (stuk 8, gehoorverslag, p. 5, 6, 8, 12). Dat de verzoekende partij gemakkelijk informatie had kunnen verzinnen, maar dit niet gedaan heeft, doet geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan essentiële informatie over haar belager.

Verder blijkt de verzoekende partij slecht op de hoogte te zijn van de medische toestand van R. Zo wist zij niet hoe lang R. in coma verkeerde. Zij gaf aan dat R. verlamd raakte aan zijn hand en een deel van zijn lichaam, maar wist niet welk deel. Gevraagd of R. ook mentale problemen overhield aan het boksincident, antwoordde de verzoekende partij bevestigend, maar kon zij hierover geen verdere toelichting geven. Gevraagd hoe het nu met R. gaat, moest de verzoekende partij het antwoord schuldig blijven (stuk 8, gehoorverslag, p. 10, 11). Waar de verzoekende partij opwerpt dat zij geen arts is en nooit toegang heeft gehad tot het medisch dossier van R., wijst de Raad haar erop dat zij in contact stond met een vriend die klaarblijkelijk dermate goede contacten had met R. dat hij hem kon gaan bezoeken nadat hij uit zijn coma was ontwaakt (stuk 8, gehoorverslag, p. 11). Dat deze vriend na het vertrek van de verzoekende partij zou hebben opgevangen dat de familie van R. nog steeds in de regio aanwezig is en nog steeds naar haar op zoek is, maar haar niet verder zou hebben ingelicht over de toestand van R., acht de Raad niet aannemelijk. De verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor dat zij met voormelde vriend geen contact meer zou hebben sinds zij haar gsm verloor op weg naar België en dat de informatie die zij via hem verkreeg dus niet recent is (stuk 8, gehoorverslag, p. 11). Nochtans gaf de verzoekende partij eerder in haar gehoor aan dat zij van tijd tot tijd belt met haar vriend in Afghanistan en dat die haar bevestigde dat zij daar nog steeds wordt gezocht (stuk 8, gehoorverslag, p. 5).

De Raad wijst tot slot op volgende belangrijke wijziging in verzoekers verklaringen, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing:

“(…) Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat R(…) psychische letsels overhield aan het gevecht (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U ging verder door het voorbeeld te geven dat hij zomaar begint te lachen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u dat u hiermee bedoelde dat R(…) lachte tijdens de wedstrijd, aldus vooraleer u hem bewusteloos sloeg (CGVS, p. 11). Dit lijkt echter een onwaarschijnlijke verklaring, gezien u dit voorbeeld tijdens uw gehoor bij de DVZ voorafging door te verklaren dat hij psychische letsels overhield aan uw slagen. (…)”.

De verzoekende partij laat dit motief van de bestreden beslissing geheel ongemoeid, en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Wat betreft het risico op vervolging omwille van verzoekers behoren tot de Qizilbash-minderheid, zoals opgemerkt door haar raadsman aan het eind van haar gehoor, volgt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze stelt dat een loutere verwijzing naar verzoekers etniciteit niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De verzoekende partij kan niet ernstig menen dat de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten door te vragen omtrent dit element, nu uit haar relaas niet blijkt dat zij ooit omwille van haar etniciteit zou zijn vervolgd en zij dit asielmotief zelf op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht.

Nog daargelaten dat uit de verklaringen van de verzoekende partij nergens blijkt dat zij op professioneel niveau aan kickboksen deed, volstaat haar bewering dat professionele sportbeoefenaars het risico lopen om in Afghanistan te worden vervolgd niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Nog daargelaten het feit dat de Raad zich *in casu* niet uitspreekt over een eventuele verwijderingsmaatregel, toont de verzoekende partij niet aan dat zij inmiddels dermate vervreemd is van de Afghaanse samenleving en de daarin heersende normen en waarden, dat een gedwongen terugkeer naar Afghanistan een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en zij om die reden in aanmerking komt voor bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dat de verzoekende partij in Afghanistan geen familieleden meer heeft, kan voor haar als volwassen man geen hindernis betekenen om terug te keren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij verklaarde bovendien dat zij omwille van een ruzie haar moeder en zussen in Iran verliet en daar vervolgens nog vijf à zes jaar op eigen houtje wist te overleven (stuk 8, gehoorverslag, p. 7, 15, 16). Daarenboven zou zij in Mazar-i-Sharif een vriend hebben om op terug te vallen. Deze zou reeds bereid zijn geweest om haar reis en die van haar familieleden te bekostigen (stuk 8, gehoorverslag, p. 8, 14). Het loutere gegeven dat de verzoekende partij al tien jaar weg is uit Afghanistan duidt er op zich niet op dat zij zich bij terugkeer niet meer zal kunnen aanpassen, te meer daar zij het merendeel van haar leven in Afghanistan heeft gewoond. Haar behoren tot een etnische en religieuze minderheid vormt evenmin een beletsel, nu uit haar verklaringen niet blijkt dat zij hierdoor ooit problemen heeft gekend voor haar komst naar België. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon aangeven van welke provincie zij afkomstig is, duidt er niet op dat zij vervreemd is van haar herkomstregio. Dat de verwerende partij in andere dossiers zou oordelen dat een verblijf van tien jaar in het buitenland wel aanleiding geeft tot vervreemding, doet *in casu* niet ter zake nu elk dossier op individuele basis en rekening houdend met de concrete omstandigheden van het geval wordt benaderd en onderzocht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige

schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 13 maart 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij citeert uit een rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe van 26 oktober 2016, maar brengt zodoende geen informatie aan die bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst ondergraaft. Deze analyse is overigens gebaseerd op informatie die van recentere datum is.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS